

Mensen en hun verhaal ...

Piet Boogert (68): 'Ga om elkaar heen staan, want onze gemeenschap ligt onder vuur'

Mijn man Rob en ik zijn dit jaar 40 jaar bij elkaar. We wonen nu zeven jaar in Holysloot en voelen ons zeer thuis. Rob werkte jarenlang als onderwijzer in Zuiderwoude en ik ben boerenzoon, dus beiden hebben we een link met dit dorp.

Ik groeide op in Oostvoorne op de Zuid-Hollandse eilanden. Na de middelbare school ging ik naar de Hogere Hotelschool in Maastricht, toen nog met paters. Superspannend voor een jongen van de boerderij, ik liep maandenlang op mijn tenen. Niemand op school hoefde van mijn achtergrond te weten, laat staan van mijn geaardheid. Dat durfde ik pas aan mezelf toe te geven toen ik voor mijn eindstage naar Amsterdam was verhuisd.

In 1992 zou het Wereld Aids Congres in Boston plaatsvinden. Maar de Verenigde Staten lieten mensen met het hiv-virus het land niet in. Het inreisverbod werd in 1986 door president Reagan ingevoerd. Pas in 2010 hief president Obama het op. De Wereld Aids Organisatie verplaatste het congres vervolgens naar Amsterdam en met een aantal hoteliers besloten we iets terug te doen in de vorm van een benefietdiner. Van de achttien vijfsterrenhotels durfden twaalf het aan, zo groot was het stigma op deze ziekte. Verschillende multinationals wilden alleen sponsoren als hun namen niet werden genoemd. We bouwden een tent op de Dam waar zevenhonderd gasten aan tafel konden. Het Amsterdam Diner werd een daverend succes en beleeft dit jaar zijn 31ste editie; er zijn miljoenen opgehaald.

In die periode overleed de souschef van het Holiday Inn Hotel, waar ik directeur was, aan aids. Hij was destijds uit Friesland naar Amsterdam gekomen om homoseksueel te kunnen zijn. In zo'n groot koksteam, kan ik je verzekeren, vliegen de heterograppen door de keuken. Maar toen de lijkwagen met hun collega langs het hotel reed, stond iedereen langs de Boelelaan voor een laatste groet. Dat vervulde mij met grote trots.

Na de komst van de combinatietherapie verschoof de focus van het Amsterdam Diner naar Afrika en zo reisde ik in 2014 met Stop Aids Now naar Ethiopië. We bezochten oma's in lemen hutjes, waar ze je dan hun enige stoel aanboden. Die vrouwen zorgden voor hun kleinkinderen omdat de tussenliggende generatie volledig was weggevaagd. Van hun veerkracht was ik diep onder de indruk.

Ik ben bijna 20 jaar directeur van het Lloyd Hotel geweest. Door mijn betrokkenheid bij de aidsbestrijding had ik de belangenbehartigers van sekswerkers in huis, van drugsgebruikers.

Een groep transvrouwen zei dat ze zich nog nooit zo welkom hadden gevoeld als in het Lloyd. Een groot compliment.

In Holysloot leef je zorgeloos als homo. Nou ja, je moet wel weten wanneer je je bek moet houden in de dorpsapp. Misschien net iets meer dan als hetero. Maar we zijn als gemeenschap sowieso rete kwetsbaar op het moment. In Amerika word je ontslagen in het leger en uit het PVV-standpunt over genderdiversiteit blijkt dat ze goed naar Trump hebben geluisterd. Bij de feesten rond het Homomonument is elk jaar meer agressie. Toen ik daar pas geleden een rondleiding gaf, riep een jongen 'kankerhomo!' Dat was me nog nooit overkomen.

Pride zou een vanzelfsprekend onderdeel moeten zijn van de dorpsvieringen. Ga om elkaar heen staan, want onze gemeenschap ligt onder vuur. Daar mag ook de hetero Waterlander zich van vergewissen.

*Bewerkte versie van de Preek van de Leek, 30 maart jl. in het Witte Kerkje.
Terugkijken: kerkdienstgemist.nl.*

Martine Hoeve (31): 'Ik durfde niets te zeggen'

‘Gay zijn? Daar werd in Zunderdorp nooit over gepraat, ik kende dat gewoon niet. Ik ben van 1993. In groep zes van de basisschool kwam mijn juffrouw uit de kast. Ze had al jarenlang een vriend toen ze vertelde dat Kariem eigenlijk Carina heette. Bij mij viel het kwartje: het bestaat dus wél. De meester van groep acht liet een schoenendoos rondgaan waarin we anoniem een briefje mochten stoppen met een probleem. Ik schreef dat ik als meisje verliefd was op een meisje. De meester vond het één grote grap en de hele klas lachte. Ik lachte mee, of tenminste.... ik trok een soort grimas zodat niemand zou denken dat het briefje van mij kwam.

Later op een meisjesschool in Amsterdam-Noord (richting Zorg en Welzijn) had een meisje uit mijn klas de moed om te vertellen dat ze op meisjes viel. Ze werd verschrikkelijk gepest en mocht niet meer met de andere meisjes gezamenlijk douchen. Zelf zat ik toen slecht in mijn vel, had paniekaanvallen. Thuis had ik het fijn – met mijn familie, mijn vriendinnen – maar ook daar zweeg ik. Zelfs tegen mijn vrije, open ouders. Misschien hoopte ik dat het wel voorbij zou gaan.

De theaterschool bracht verlichting. De homo's in mijn klas kwamen daar ongegeneerd voor uit en de kleding die ik eerst niet aan durfde droegen ze daar. Al werd ik me er steeds meer van bewust dat ik op vrouwen viel, ik bleef ermee worstelen.

Toen ik het uiteindelijk vertelde aan mijn vrienden en mijn ouders, voelde het verrassend eenvoudig. Het blijft echter kwetsbaar, zoals een paar jaar

geleden toen ik zou zingen in de kerk. Een gastdominee uitte zich negatief over homoseksuele relaties. Een paar mensen protesteerden. Na de dienst lieten veel kerkgangers weten dat ze het niet met hem eens waren. Ik hield mijn mond, ik durfde niets te zeggen.

Ook ik moet wennen aan al die nuances die er nu zijn. Een vriendin van mij zei: 'Vroeger was je gewoon lesbisch en nu word ik in nog een ander hokje geplaatst en nog een.' Ik ken stoere mannen die make-up dragen. Ik heb vrienden en vriendinnen die er absoluut tussenin zitten. Hoe moet ik ze aanspreken? Met hen? Het heeft allemaal tijd nodig, denk ik.

Af en toe organiseer ik hier op de boerderij vrouwenfeesten. Alleen voor vrouwen dus. Er ontstond een hele discussie toen er een vrouw met een vriend kwam, die beweerde in transitie te zijn. Voor mij stond een echte man met baard. Hij zei: 'Moet ik per se een rok aan en make-up op?' Ik vond het heel moeilijk, maar besloot dat het niet kon. Waar trek je de grens? Daarna kreeg ik de reactie dat ik transmensen weigerde. Later zag ik haar op andere feesten als vrouw en heb me heel schuldig gevoeld.

Sinds een jaar heb ik een warme, open vriendin. Morgen vieren we dat met een etentje – een moment van geluk. In Waterland voel ik me geaccepteerd, gezien. En toch blijven we onderdeel van een minderheid. Je kunt niet helemaal jezelf zijn. Juist daarom vind ik het geweldig dat er een Pride borrel wordt georganiseerd. Een plek waar je niets uit hoeft te leggen, waar je gewoon bestaat, waar je ervaringen deelt en waar niemand raar opkijkt.'

Opgetekend door Siepkje Lenstra

Jocelyn Vreugdenhil (50): 'Pijnlijk om de vader te vragen juridisch afstand te doen van onze dochters'

'Als ik er zo over praat, denk ik: buiten het dorp ben ik er best veel mee bezig. Maar hier in Schellingwoude niet. Na 17 jaar kennen Ginette en ik zo'n beetje iedereen. Dat mijn burens ook een regenboogvlag ophingen, vond ik een heel liefdevol gebaar. Waarom zou je daar ook gay voor moeten zijn? Die vlag staat voor mogen zijn wie je bent.'

'Ik groeide op in een dorp nabij het streng gereformeerde Kampen. Er was een kerk en een Rabobank. Bijna iedereen dacht dat ik een jongen was, want zo gedroeg ik me. Ze noemden me Jos.'

'Pas op mijn 24e kwam ik ervoor uit dat ik op meisjes viel. Ik denk dat mensen niet beseffen dat je door het opvangen van een heel klein zinnetje jaren in de kast kunt blijven. Op mijn studentenvereniging waren een paar meisjes openlijk gay. Toen ik een jaarclubgenoot hoorde zeggen: 'Nou, ik

hoop niet dat wij er een hebben', dacht ik: OK, dan houd ik mijn mond maar. Ik was bang dat ze tijdens clubweekends niet met me op een kamer zouden willen of zo. Natuurlijk vond iedereen het prima toen ik er eenmaal voor uitkwam. Inmiddels woonde ik in het vrijere Amsterdam. In vrouwencafé Sappho op de Vijzelgracht ontmoette ik Ginette in 2005.'

'Ik wilde altijd al moeder worden. Eerst hebben we bekenden gepolst, dat lukte niet. We hebben gespeeedate, zijn naar de spermabank geweest. Dat voelde helemaal niet fijn: je kunt alleen op oogkleur, lengte en haarkleur selecteren. Toen een vriend van een goede vriend zich meldde, ging het opeens snel.'

'Hij wilde geen vaste rol maar wel betrokken zijn en ook 'papa' heten voor onze dochters. Ik vond het pijnlijk om hem net na de geboortes te vragen juridisch afstand te doen. Het zou in praktijk betekenen dat hij ons overal toestemming voor zou moeten vragen. Bijvoorbeeld als de kinderen met hem mee op reis gaan. Even leek de meerouderschapswet er te komen, maar dat voorstel heeft het huidige kabinet weer in de ijskast gezet. Treurig dat het zo traditioneel moet. Tegenwoordig bestaan ook veel samengestelde heterogezinnen uit drie of vier ouders.'

'Op basisschool De Weidevogel in Ransdorp werd ons gezin gewoon overtoept! Een kind had twee vaders en twee moeders, een andere twee vaders en een moeder. We krijgen nooit vervelende opmerkingen. Maar vroeg of laat komt wel altijd De Vraag: 'Goh, hoe hebben jullie dat dan gedaan?' Impertinent. Ik vraag jou toch ook niet naar je IVF-traject? Op zo'n moment voel je weer dat je anders bent.'

'Op vakantie houden we er rekening mee. In Sri Lanka was het echt niet fijn en we zouden ook niet snel naar islamitische landen gaan, naar Polen of Hongarije. Maar ook in Parijs zijn we met het gezin wel eens vragend aangekeken door een hotelreceptioniste. Girona in Spanje was wél heel chill! Daar liepen veel gay stellen hand in hand en dan denk je: kom, laten wij dat ook doen. Maar ook: wat zijn we in Amsterdam achteruit gegaan. Hier zie je dat steeds minder.'

'Daarom is het goed om hier een Pride evenement te organiseren. En niet alleen voor de gezelligheid. Als de sfeer in het land grimmiger wordt, zijn mensen die anders zijn het eerst aan de beurt.'

Opgetekend door Maartje Duin. Over de zoektocht naar een donor schreef Jocelyn de roman 'Middagzwemmers' (uitgeverij Luitingh-Sijthoff, 2018)